poplatek i se zvýšením vzdávajíc se další stížnosti proti tomu (§ 21 zák. ze dne 8. března 1876). Srv. nař. min. fin. ze dne 31. března 1876 č. 54 ř. z. (O ručení veřejných úředníků, advokátů, notářů a veřejných jednatelů za pokuty viz §§ 90 a 91 popl. z. a též výn. min. fin. ze dne 10. července 1856 č. 20811, věst. č. 31.)

Poplatky dědické.

I. Předmět.

Poplatek jest zapraviti z veškerého čistého jmění pozůstalostního, t. j. toho, jež zbude po odečtení pasiv na něm váznoucích a útrat, způsobených nemocí, pohřbem, jakož i hostinou pohřební, ač je-li tato v místě obvyklá a s přiměřeným nákladem vystrojena (§§ 50, 54, 57 popl. z., nař. min. fin. ze dne 29. list. 1850 č. 35530, 17. srpna 1851 č. 214 ř. z., ze dne 15. pros. 1852, č. 40332, ze dne 25. července 1853 č. 148 ř. z., ze dne 23. března 1854 č. 7095, ze dne 30. září 1893 č. 40164); podléhá pak poplatku nejen dědictví, nýbrž i odkazy, darování na případ smrti, nadace i závazky, jimiž obtížen dědic neb odkazovník ve prospěch osob třetích. (§§ 57—59 popl. z. s. 91, 106 *B.*, 96; zák. ze dne 13. pros. 1862 č. 89 ř. z. nař. ze dne 19. břez. 1853, č. 53 ř. z.). Poplatku nepodléhají: odkazy ku zbožným účelům (ad piam causam) (výnos min. fin. ze dne 31 břez. 1853 č. 1500), pozůstalosti předlužené (§ 57 popl. z., výn. min. fin. ze dne 16. července 1853 č. 26408 a ze dne 21. března 1894 č. 11481), pozůstalosti, jež přecházejí na osoby uvedené v pol. saz. 106 *B. a*), ač nepřevyšuje-li cena celé pozůstalosti beze srážky dluhů 50 zl. (nař. ze dne 8. července 1858 č. 102 ř. z., výn. min. fin. ze dne 13. července 1853 č. 29911) a konečně odúmrti, fisku připadající (§ 155 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.).

II. Státní poplatky.

1. Povinnost ohlašovací. — Výkaz pozůstalostní. Soud pozůstalost projednávající má o každém úmrtním zápisu a jeho vyřízení uvědomiti úřad poplatky vyměřující (§ 46 popl. z., § 82 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., nař. min. sprav. ze dne 31. března 1885 č. 3268). Vyrozumění toho netřeba, když zemřelý nezůstavil vůbec žádného jmění neb když pozůstalost beze srážky dluhů 50 zl. nepřevyšuje a dostati se má osobám v p. s. 106 *B. a*) uvedeným. Nehledě k tomuto vyrozumění má hlavní dědic předložiti úřadu projednávajícímu výkaz pozůstalostní. Projednává-li se pozůstalost ústně, vyhotoví se výkaz za spolupůsobení úřadu projednávajícího a sepíše se o tom protokol. Výkaz ten má obsahovati:

a) jmění pozůstalostní (aktiva);

b) položky, jež jest sraziti (dluhy);

c) čistý obnos jmění pozůstalostního, jenž zbývá po odpočtení dluhův a poplatku jest podroben;

d) vyložení, v jakém poměru právním jsou navzájem osoby, jež jako dědici neb odkazovníci na pozůstalost nárok činí, jaké jsou jejich podíly a v jakém poměru byli k zůstaviteli v době jeho smrti;

e) komu připadnou nemovitosti v pozůstalosti obsažené;

f) jaké zvláštní poplatky zapraviti jest z jmění nemovitého a toho majetku, jenž se nepřevádí z důvodu práva dědického (§ 46 popl. z. a nař. min. fin. ze dne 23. března 1852 č. 84 ř. z., v němž podán i nástin výkazu pozůstalostního). Soud má zkoumati, zda výkaz pozůstalosti, dědicem sepsaný, jest správný a úplný a po případě jej doplniti neb opraviti (nař.

min. spr. ze dne 23. března 1852 č. 82 ř. z., nař. min. sprav. ze dne 25. července 1853 č. 148 ř. z, výn. min. spr. ze dne 31. března 1885 č. 3268). Dědic dědictví přijímající má výkaz podati u soudu pozůstalost projednávajícího, jenž jej k tomu může přidržovati pokutami pořádkovými (nejv. rozh. ze dne 2. dubna 1856 č. 50 ř. z.). Zemřel-li zůstavitel v cizině, jest podati výkaz u ústředního úřadu taxovního ve Vídni (nař. min. fin. ze dne 8. dubna 1854 č. 84 ř. z.).

2. Vyměření poplatku.

Na vyměření poplatku mají vliv osobní poměry dědice neb odkazovníka k zůstaviteli, vlastnost věci a povaha práva; poplatek platí se v procentech z čistého jmění pozůstalostního a obnáší:

A. 1. 1%, převádí-li se jmění s rodičů na jejich manželské nebo nemanželské děti nebo na potomky těchto a naopak; na zvolence neb na manžela, ač nebyl-li tento od zůstavitele až do jeho smrti rozloučen (p. s. 106 *B. a*) popl. z.; výn. min. fin. ze dne 23. června 1858 č. 31140; ze dne 12. dubna a 31. srpna 1858 č. 12695 a č. 138 ř. z.; ze dne 3. a 4. srpna 1859 č. 28546 a 34834; ze dne 1. června a 20. října 1860 č. 17061 a 58135: ze dne 11. června 1865 č. 10223).

2. 1%, převádí-li se jmění na osoby, jež byly k zůstaviteli v poměru námezdním neb služebném, nepřevyšuje li dědictví neb odkaz roční důchod 50 zl. neb kapitál 500 zl. (p. s. 106 *B. b*) popl. z.; výn. min. fin. ze dne 6. dubna 1854 č. 27412; cís. nař. ze dne 8. července 1858 č. 102 ř. z.).

3. 4%, převádí-li se jmění na jiné než v odst. *A.* 1. uvedené příbuzné až včetně na bratrance a sestřenice (p. s. 106 *B. c*) popl. z.; výn. min. fin. ze dne 6. dubna 1852 č. 41825 a ze dne 2. srp. 1856 č. 26389).

4. 8% ve všech jiných, než v odst. *A.* 1, 2, 3 uvedených případech (p. s. *B. d*) popl. z.; výn. min. fin. ze dne 24. května 1853 č. 16455). Ve všech případech uvedených v odst. *A.* 1—4 včetně jest nad to zapraviti 25%-ní přirážku z poplatku (zák. ze dne 13. pros. 1862 č. 89 ř. z.). Dle výnosů min. fin. ze dne 3. dubna 1852 č. 10970 a ze dne 7. května 1855 č. 1032 jest za to míti, že při fideikomisech, lénech a p. padá na váhu osobní poměr mezi posledním držitelem a jeho následovcem, při fideikomisárních substitucích však poměr mezi zůstavitelem a poddědicem (substitutem).

B. Převádí-li se nemovitost, musí mimo poplatek, uvedený v odst. *A.* 1. až 4. včet. zaplatiti osoby jmenované v třídě *A.* 1., 1½% z čisté hodnoty a 1½% z ostatní hodnoty majetkové a osoby jmenové v třídách *A.* 2. až 4. incl. 1½% z čisté hodnoty a 3½% z ostatní hodnoty majetkové; všechy uvedené osoby zapraví mimo to 25% přirážku (p. s. 106 poz. 1 popl. z.; cís. nař. ze dne 9. března 1853 č. 53 ř. z.; výn. min. fin. ze dne 15. října 1855 č. 28040; ze dne 18. ledna 1855 č. 16 ř. z. a zák. ze dne 13. prosince 1862 č. 89 ř. z.; ohledně realit, zcizených před soudním odevzdáním pozůstalosti srv. nař. min. fin. ze dne 19. března 1853 č. 53 ř. z.). Zák. ze dne 31. března 1890 č. 53 ř. z. upraveno bylo snížení poplatku z převodu nemovitostí a služebností, nemovitostem na roveň postavených; o tom pojednáno bude níže při poplatcích z převodu majetku. Tyrolsku a Vorarlbersku poskytlo nejv. rozh. ze dne 11. ledna 1860 č. 2 z. z. a cís. nař. ze dne 17. května 1859 č. 89 ř. z. tu výhodu, že tam při všech selských usedlostech, jichž cena

nepřevyšuje 4000 zl, vyměřuje se poplatek jen z polovice jejich hodnoty (výn. min. fin. ze dne 19. srp. 1863 č. 21857).

C. Převádí-li se jen právo požívání, právo užívání neb roční důchod, jest rozeznávati:

a) převádí-li se řečená práva na dobu neurčitou neb sice určitou, ale delší než 10letou, jest vyměřiti z první polovice hodnoty věci poplatek za právo požívání atd., z druhé pak polovice poplatek za převod substance a to dle poměru mezi tím, kdo má poplatek platiti, a zůstavitelem;

b) převádí-li se řečená práva na dobu určitou, kratší než 10letou, vyměří se poplatek za právo požívací atd. z celé hodnoty, jakou právo to po dobu svého trvání má; z toho, co na hodnotě věci zbude, vyměří se poplatek za nabytí její a to opět dle poměru mezi zůstavitelem a tím, kdo má poplatek zapraviti (§ 58 popl. z.; § 9 zák. ze dne 13. prosince 1862 č. 89. ř. z.; zák. ze dne 31. března 1892, č. 53 ř. z.). Nabude-li kdo dědictví, podílu dědického neb odkazu, jehož jiný se vzdal, musí, byť by i pro svůj poměr k zůstaviteli podléhal poplatku nižšímu, zaplatiti onen vyšší poplatek, jemuž vzdavší se pro svůj poměr k zůstaviteli podroben byl (p. s. 106 poz. 3 popl. z.). Stalo-li se však vzdání ve prospěch takové osoby, jež vůbec žádného dědického nároku nemá, pak jde o dvojí převod majetku a jest proto i dvojí poplatek vyměřiti (výnos min. fin. ze dne 23. dubna a ze dne 15. října 1855, č. 2789 a 28040).

3. Zapravení poplatků.

Poplatky odvádějí se přímo neb nepřímo; přímé vyměřují úřadové k tomu povolaní (ústřední taxový a poplatkový úřad, úřady poplatky vyměřující, okresní ředitelstva finanční, berní úřady) (§§ 43, 60 popl. z.), nepřímé pak soudy pozůstalost projednávající.

V tomto směru ustanovuje zák. ze dne 13. prosince 1862, č. 89 ř. z. takto: Sestává-li pozůstalost, soudem projednávaná, pouze z věcí movitých, vyměří poplatek, ač — není-li bez mimořádné přirážky vyšší než 20 zl., soudce projednávající, který vyšetřiti má správnosť udaných dluhův a položek, jež jest odečísti. Poplatek takto vyměřený zapraviti má strana v kolcích, jež se musí na výkaz pozůstalostní neb protokol projednací přilepiti, přepsati a překolkovati; §§ 4 zák. ze dne 31. března 1890, č. 53 ř. z. a 2 nař min. sprav. a fin. ze dne 26. května 1890, č. 93 ř. z. obsahují stejné ustanovení pro poplatky z pozůstalostí, na něž se nevztahuje výhoda § 1 č. 1 zák. ze dne 31. března 1890, č. 53 ř. z. Soudové mají měsíčně sdělovati úřadu pro vyměření poplatků seznam pozůstalostí, z nichž poplatek v kolcích byl zapraven, a pak seznam těch úmrtních zápisů, kde pro nedostatek jmění nedošlo k projednaní pozůstalosti (nař. min. spr. ze dne 27. prosince 1888, č. 19341 a ze dne 8. června 1890, č. 10306).

4. Poplatky při pozůstalostech zadlužených.

a) Jestliže nabyvatel předlužené pozůstalosti nemá práva ji sděditi neb se jí zmocniti a byla-li mu soudem k tomu konci odevzdána, aby si srazil své pohledávky proti ní neb zapravil dluhy a náklady (vlastní odevzdání jure crediti), jest nabytí takové vlastně právním jednáním úplatným a mají proto v příčině jeho průchod zásady o úplatném převodu majetku (výn. min. fin. ze dne 15. října 1855, č. 28040; ze dne 17. června 1862,

č. 15669; ze dne 18. ledna 1855, č. 16 ř. z.; ze dne 21. března 1894, č. 11481);

b) Má-li však nabyvatel předlužené pozůstalosti právo ji sděditi neb se jí zmocniti, pak jde o převod na případ smrti, z něhož se neplatí poplatek, jestliže pozůstalost neobsahuje žádné reality (výn. min. fin. ze dne 21. března 1894, č. 11841; nař. min. spr. ze dne 17. dubna 1885 č. 7694).

5. Povinnost platební.

Dědic, odkazovník a obdarovaný zapraviti má poplatek z té věci, již nabyl; více osob, tutéž věc nabývajících, zavázáno jest solidárně k placení (§ 68 a 69 popl. z). Za zapravení poplatku ručí jednak dědic (a to i za poplatky z odkazů), jednak soudce, nešetří-li povinné bedlivosti (§ 73 popl. z.; výn. min. fin. ze dne 15. prosince 1852, č. 40332; § 72 a 75 popl. z.). Poplatek lpí na věci, jež jest předmětem převodu majetkového (§ 72 popl. z.). Poplatek z převodu pozůstalosti lpí na každé části pozůstalosti a nemůže býti rozdělen na jednotlivé předměty pozůstalostní (výn. ze dne 19. prosince 1888, č. 14648; sb. »Gl. U.« č. 12493).

6. Mezinárodní právo soukromé.

a) Pokud jde o země koruny uherské, vyměří a zapraví se poplatek z převodu věcí nemovitých neb takových movitých, jež jsou pod veřejnou správou neb opatrováním u toho úřadu finančního, v jehož obvodě dotčené věci leží, po případě kde sídlí úřad veřejný je spravující neb opatrující; naproti tomu připadne poplatek z ostatní movité pozůstalosti oné polovici říše, jejímž státním občanem zůstavitel byl. Mají-li poplatky připadnouti oběma polovicím říše, jest příslušným úřadům, poplatky vyměřujícím, podati výkazy pozůstalostní odloučeně.

b) Jmění movité příslušníkův Bosny a Hercegoviny, v Rakousku se nacházející, nepodléhá poplatku ve prospěch c. k. financí (nař. min. fin. ze dne 11. ledna 1886, č. 40801; nař. min. spr. ze dne 11. května 1885, č. 8251).

c) Pokud jde o cizinu, platí zásada, že ve příčině tuzemských statků nemovitých výlučně jest se říditi zdejšími zákony poplatkovými, ve příčině jmění movitého však zásadou vzájemnosti (reciprocity) (nař. min. fin. ze dne 8. dubna 1854, č. 84 ř. z.).

Poplatku vůbec nepodléhá movité jmění pozůstalostní vyslanců, u rak. císařského dvora pověřených, jich úředníkův a služebníků, ač nejsou-li dotčené osoby rakouskými poddanými (cit. nař.).

7. Odevzdání pozůstalosti.

Pozůstalost nesmí se odevzdati, pokud poplatek nebyl zapraven neb dostatečně zajištěn (§ 154 říz. ve v. nesp.; §§ 72, 75 popl. z.). Soudové mají bez průtahu zjednati od berních úřadů potřebné výkazy o tom, že poplatek byl zapraven (nař min. spr. ze dne 8. června 1856, č. 12095); soudové jsou též oprávněni rozhodnouti, zda nabízená jistota jest dostatečná (výn. min. fin. ze dne 4. března 1857, č. 50878).

Je-li dle nálezu soudu pojištění poplatků dostatečné, může býti pozůstalost odevzdána (výn. min. fin. ze dne 8. června 1856, č. 12095 a ze dne 18. února 1857, č. 3673).

III. Fondovní poplatky.

Poplatky fondovní liší se od státních hlavně tím, že neplynou do pokladny státní, nýbrž mají výlučně povahu dávek místních. Proto také jsou soudové při vyšetřování těchto poplatků od úřadů finančních neodvisli

a mají též samostatně posouditi ze spisů pozůstalostních, byli-li dluhy pozůstalostní věrohodně prokázány (nál. nejv. dv. soud ze dne 16. ledna 1889, č. 407; sb. »Gl. U.« č. 12562). Soudové však nemají práva poplatky ty snížiti (rozh. nejv. s. ze dne 4. února 1879, č. 968). Soud pozůstalost projednávající má se postarati o zapravení poplatků fondovních (nál. ze dne 19. října 1880, č. 9393; sb. »Gl. U.« č. 8142); ale má též právo nařídíti, aby vráceny byly poplatky fondovní nesprávně vyměřené a zaplacené (nál. ze dne 17. srpna 1882, č. 8722; sb. »Gl. U.« č. 9080 a ze dne 8. srpna 1883, č. 9489; sb. »Gl. U.« č. 9532). Svolí-li k tomu zákonné zastupitelstvo ústavů, k vybírání veřejných příspěvků oprávněných, může místo zaplacení příspěvků těch povoleno býti i pouhé zjištění jich (plen. nál. ze dne 28. prosince 1887, č. 14023, kn. jud. 120; sb. »Gl. U.« č. 1905). Povinnost zapraviti poplatek uvedený v § 694 o. o. z. určiti jest ne dle státního občanství zůstavitelova, nýbrž dle jeho bydliště a tímto se řídící příslušností k projednání pozůstalosti (nál. ze dne 12. března 1889, č. 2799, sb. »Gl. U.« č. 12625).

Povinnost zaplatiti příspěvek školní řídí se ne dle bydliště zůstavitelova, nýbrž dle toho, zda úřad projednací k dotyčné zemi přísluší (nál. ze dne 28. ledna 1890 č. 376, »Not. Z.« č. 12). Povinnost platiti poplatek fondovní určuje se obecným soudem zůstavitele nezletilého nikoliv soudem jeho pobytu (nál. ze dne 24. července 1890, č. 8276, časop. »Jur. Bl.«, 1891, č. 1). Poplatky fondovní zaplatiti jest i z pozůstalostí, jež jakožto odúmrti státu připadají (§ 155 pat. říz. ve v. nep.); pak z tuzemských pozůstalostí cizinců (nál. ze dne 30. března 1887, č. 3469, sb. »Gl. U.« č. 12525); poplatky tyto nemají však ráz dávky pozůstalostní a proto se jich též, jako dávek ryze místních, nedotýká zásada reciprocity (nál. nejv. dv. soud. ze dne 4. června 1884, č. 6210, sb. »Gl. U.« č. 10056). Fideikomisární poddědic není povinen platiti znovu poplatek (§ 694 o. o. z.), zaplacený již po smrti zůstavitelově, jenž substituci byl nařídil; právě tak i odkazovník, není-li k tomu zákony zemskými výslovně zavázán (plen. nál. ze dne 30. prosince 1887, č. 228, kn. jud. č. 119).

Při vyměřování poplatků fondovních jest vzíti za základ hodnotu pozůstalosti, jak inventurou byla vyšetřena (nál. ze dne 3. června 1890, č. 6376, čas. »Not. Zg.« č. 37). Naproti tomu vyslovil nejv. dvůr soudní, že hodnotu realit pozůstalostních vyšetřiti jest dle předpisů zákona poplatkového (nál. ze dne 23. června 1886, č. 7420, sb. »Gl. U.« č. 11091 a ze dne 13. května 1891, č. 5727, časop. »Not. Z.«, č. 27). Sumu na základě smlouvy na případ smrti darovanou jest při vyměřování poplatků fondovních odečísti (nál. ze dne 1. června 1886, č. 6606, sb. »Gl. U.« č. 11952 a ze dne 14. května 1889, č. 5761, sb. »Gl. U.« č. 12737). Základem pro vyměření poplatků fondovních budiž odhadní cena předmětů pozůstalostních a nikoliv cena za ně utržená (nál. ze dne 31. října 1888, č. 11944, časop. »Not. Zg.« 1889 č. 1, sb. »Gl. U.« č. 12422).

Zák. ze dne 18. března 1878, č. 31 ř. z. o promlčení státních dávek nevztahuje se na poplatky fondovní (nál. ze dne 23. května 1888, č. 4618, sb. »Gl. U.« č. 12192). Pozůstalosti vojínů jsou osvobozeny od zákonných odkazů (nál. ze dne 22. února 1876, č. 2031, sb. »Gl. U.« č. 6040; dek. dv. kanc. ze dne 28. dubna 1807, č. 809 sb. z. soud.). Zákonné příspěvky, jež jest z pozůstalostí na veřejné ústavy platiti, jsou: příspěvky na fond nemocnic a škol normálních, školní příspěvky a procenta chudých.

1. Příspěvky na nemocnice.

a) Pro c. k. vídeňský fond nemocenský vybírati jest od 1. ledna 1892 poplatek progressivní dle tří tříd z pozůstalostí, jež po řečené době napadají, měl-li zůstavitel v době své smrti řádné bydliště v obvodu říšského hlavního a residenčního města Vídně a je-li čistá pozůstalost vyšší než 200 zl. (zák. ze dne 31. prosince 1891, č. 72 zem. z. pro Dol. Rak.). Jaké sazby poplatkové se má užiti, určiti jest dle obnosu jmění, připadajícího na jednotlivého dědice neb odkazovníka; poplatek se však neplatí z odkazův a podílů dědických, fondu připadajících; nachází-li se pozůstalost anglického poddaného, třeba v cizině zemřevšího, ve Vídni, jest z ní zapraviti poplatek (nál. ze dne 25. listopadu 1884, č. 13445, sb. »Gl. U.« č.10269). Totéž platí o pozůstalostech nezletilců, jež některému vídeňskému soudu jako úřadu vrchnoporučenskému jsou podřízeni a cestujíce v cizině zemřeli. Povinnost platiti dotčený poplatek není také podmíněna skutečností, že zůstavitel též ve Vídni zemřel (nál. ze dne 15. září 1886, č. 10944; sb. »Gl. U.« č. 11168). Poplatek na fond nemocnic a opatroven ve Vídni zapraviti jest i z pozůstalostí, jež se nacházejí v širším obvodu sídelního města (zák. ze dne 19. prosince 1890, č. 45 z. z.; nál. ze dne 9. a 15. září 1891, č. 11009 a 11347).

b) Na světský fond nadační v Praze platiti jest ze všech pozůstalostí $^1/_2\,\%$ poplatek, měl-li zůstavitel ve městě Praze neb její předměstích stálé své bydliště a převyšuje-li čistá pozůstalost 105 zl.; poplatek ten vybírá se jen z čisté pozůstalosti (dv. dekr. ze dne 9. dub. 1817, č. 1331 sb. z. soud.; dek. dv. kanc. ze dne 30. října 1828, č. 24986, ze dne 14. srpna 1839, č. 373 sb. z. soud.; ze dne 21. srpna 1841, č. 557 sb. z. soud.; ze dne 28. února 1842, č. 16925; výn. min. sprav. ze dne 2. června 1854, č. 9939); poplatek tento platiti jest i z těch realit, jež stíženy jsou svazkem fideikomisním (nál. nejv. dv. soud. ze dne 7. března 1882, č. 2526 sb. »Gl. U.« č. 8913); ale jen z pozůstalostí těch zůstavitelů, již v sídle nemocnice trvale bydlili (nál. nejv. dv. soud. ze dne 29. listopadu 1887, č. 13221, sb. »Gl. U.« č. 11860). Tento příspěvek jest vybírati i z pozůstalostí vojínů (nál. nejv. dv. soud. ze dne 10. července 1888, č. 8263, sb. »Gl. U.« č. 12253); právě tak i z pozůstalosti zůstavitele na Smíchově bydlivšího (nál. nejv. dv. soud. ze dne 24. dubna 1890, č. 4396, časop. »Not. Zg.« č. 26).

c) Dále jest ještě odváděti pro místní nemocenský fond v Brně a v Olomouci $^1/_2\,\%$ z čisté pozůstalosti (dekr. dv. kanc. ze dne 24. prosince 1834 č. 32057; výn. min. spr. ze dne 4. srpna 1852 č. 9454); na všeobecnou nemocnici, resp. na israelitskou nemocnici ve Lvově platiti jest příspěvek různý dle různé výše čisté pozůstalosti, ač převyšuje-li tato 500 zl. (dv. dekr. ze dne 4. září 1816 č. 1280 sb. z. soud.; dekr. dv. kanc. ze dne 19. února 1817 č. 1317 sb. zák. soud. a ze dne 7. listopadu 1837 č. 26881); konečně platiti jest $^1/_2\,\%$ příspěvek na všeobecný zaopatřovací fond ve Vídni a městský fond nemocenský ve Št. Hradci.

2. Příspěvek na fond škol normálních.

Tento příspěvek odváděti jest v Haliči (dekr. dv. kanc. ze dne 7. července 1808; výn. min. spr. ze dne 8. července 1889 č. 11773) a v Tyrolsku a Vorarlbersku (dekr. ze dne 19. července 1817 č. 1352 sb. z. soud.; min. nař. ze dne 8. listopadu 1850 č. 444 a ze dne 7. srpna

1856 č. 115 ř. z.) a to ze všech pozůstalostí bez ohledu na jinaké vlastnosti zůstavitelovy, obnáší-li čistá pozůstalost 315 zl. neb více a byl-li zemřelý hlavou rodiny, pod kterýžto pojem spadají i manželky a vdovy. Poplatek obnáší, byl-li zůstavitel členem stavu prelatského neb panského, 4 zl. 20 kr., byl-li zemřelý rytířem, osobou čelnější neb obchodníkem, 2 zl. 10 kr., byl-li profesionistou, měšťanem neb sedlákem, 1 zl. 05 kr.

3. Školní příspěvek.

Zaveden byl v ostatních zemích místo příspěvku na fond normálních škol a vyměřuje se způsobem poněkud odchylným od všeobecných předpisů (srv. nař. ze dne 13. června 1876 č. 90 ř. z. a výn. min. spr. ze dne 26. února 1877 č. 582). Školní příspěvek zaveden byl v Čechách zák. ze dne 2. ún. 1873 č. 60 z. z. z r. 1874 (min. nař. ze dne 11. června 1874 č. 5735); na Moravě zák. ze dne 30. dubna 1874 č. 37 z. z., dle něhož má platiti příspěvek ten i odkazovník, jemuž bylo odkázáno pouze právo požívání vzhledem k některému předmětu pozůstalostnímu (nál. nejv. dv. soud ze dne 29. dubna 1885 č. 4814); v Bukovině zák. ze dne 13. ledna 1873 č. 7 z. z.; v Dalmacii zák. ze dne 30. ledna 1873 č. 11 (28. dub. 1888 č. 16) z. z.; v Gorici a Gradišce zák. ze dne 16. ledna 1881 č. 6 a ze dne 15. srpna 1892 č. 24 z. z.; v Istrii zák. ze dne 21. února 1873 č. 15 (29. května 1877 č. 21) z. z.; v Korutanech zák. ze dne 28. února 1874 č. 13 (30. dubna 1887 č. 25) z. z.; v Krajině zák. ze dne 18. prosince 1874 č. 1 z r. 1875; v Dol. Rakousích zák. ze dne 18. prosince 1871 č. 1 z. z. z r. 1872 (min. nař. ze dne 2. července 1892 č. 111 ř. z.); v Hor. Rakousích zák. ze dne 9. června 1876 č. 18 z. z.; příspěvek ten platiti jest ze všech pozůstalostí v Rakousích pod Enží se nacházejících (nál. nejv. dv. s. ze dne 18. března 1880 č. 2650, sb. »Gl. U.« č. 7903); v Solnohradech zák. ze dne 26. prosince 1871 č. 45 z. z. z r. 1872 (min. nař. ze dne 21. list. 1872 č. 46 ř. z.); v Štýrsku zák. ze dne 13. října 1870, č. 58 (29. prosince 1888 č. 3 z. z. z r. 1889) z. z. (min. nař. ze dne 12. března 1890 č. 25 z. z.); poplatek tento však se neplatí z pozůstalostí mimo zemi jsoucích, byť by i zůstavitel ve Štýrsku byl bydlil (nál. nejv. dv. soud. ze dne 6. září 1887 č. 10070, sb. »Gl. U.« č. 11732); v městě Terstu zák. ze dne 15. května 1874 (18. února 1885 č. 11) z. z.

Poplatky kolkové.

I. Dějiny.

Ustavičné války vedené za panování císaře Leopolda I. vymáhaly nezbytně zvýšení státních příjmů a vedly k různým novým daním. Mezi těmito daněmi byla též »přirážka na papír«, která byla uložena patentem ze dne 1. června 1675 na všechen vyrobený nebo dovezený psací, tiskový a ssací papír. Četné stesky na novou tuto daň vedly konečně ke snížení tohoto poměrně vysokého »akcisu, který rovnal se skutečné ceně papíru«, na »dvojnásobný mýtní poplatek« (v létech 1678—1680).

R. 1680 vyžádal si císař zprávu o tom, zda by nebylo lze zrušiti stávající přirážku k papíru a jakým způsobem dala by se zavésti přirážka k papíru ve Francii a Španělsku stávající též ve prospěch Rakouska a bez přetížení malého muže. Leč teprve r. 1686 došla resolucí ze dne 5. března císařské sankce osnova »řádu papírového« vypracovaná císařským komořím Heřmanem Gabrielem ryt. z Välckernu dle vzoru španělského, pruského, mohučského a kolínského, načež publikována byla dekretem dvorské ko-